רחל מרחלת על כל העולם

מזכירה בהלווייה

אם אתם חושבים שהנוכחות של **קלרה חורי**, מזכירתו של איש־העסקים **שמואל פלאטו־שרון**, בהלווייה של אמו **אסתרה שייביץ** עברה בשלום, אז אתם טועים.

השפיונים שלי גילו שבני־המישפחה עלו לטורים גבוהים ביותר, ושגם **אנט**, אשתו של פלאטו־שרון, כעסה ואף הגיבה בהתאם. בקיצור, מה אגיד לכם, עוד לפני שידעתי מה עומד לקרות כבר הרחתי סיפור טוב, ודרינג־דרנגתי לאנט פלאטו־שרון.

אלי דסה, העולם הזה

קלרה חורי

„בכביסה שאני עושה אני לא מערבבת —"

„אנט, שלום. עכשיו, כשנגמרו ימי השיבעה, יש לי כמה שאלות. תאמרי לי, מה עשתה המזכירה קלרה חורי בהלווייה?"

„תראי, היא לא קרובת־מישפחה, היא חלק מצוות־העובדים שלנו. היא באה כאחת מהצוות של דיזנגוף־סנטר."

„את לא חושבת שהיא קצת יותר ממזכירה?"

אלי דסה, העולם הזה

אנט פלאטו־שרון

— סמרטוטי־ריצפה עם מגבות־אמבטיה"

„אם את תכירי את הבן־אדם, אז תביני במה מדובר. אני מכירה טוב מאוד את בעלי, יותר מכל אדם אחר. הוא תמיד סיפר לי שהוא נותן לעובדים שלו את הרושם שהם חשובים מאוד. הוא נותן להם אחריות גדולה, ומקבל תוצאות חיוביות בהתאם. היא נכנסה למישחק הזה כמו שצריך, אך נוסף על כך יש לה חלום אחר, שידוע לכולם. מיסכנה, מותר לה לחלום אבל לא הכל בחיים מתגשם."

„האם זה גרם לסיכסוך בינך לבין בעלך?"

„לא, זה לא היה שווה, היא לא שווה את זה. בכביסה שאני עושה אני לא מערבת סמרטוטי־ריצפה עם מגבות־אמבטיה. העיקר שאת החובה שלי עשיתי כלפי חמותי. זה היה מגיע לה, וזה חשוב לי יותר מהכל."

„האם קלרה חורי, המזכירה, באה לשיבעה?"

„מה פתאום! היא לא שייכת למישפחה, לא לחברים. אין לה סימפאטיה בחוגים שלנו. זה מאוד נדיר אצלי, שאני סוגרת את הדלת לפני מישהו. לפעמים אני יודעת גם לסגור את הדלת לתמיד. תראי, יתכן שכל העניין זה פרובוקציה מצידה, אבל באמת, מה זה חשוב? בהלווייה היא הסתתרה שלא יראו אותה. אני שואלת את עצמי למה היא רצתה להיראות. בתור עובדת זה נורמלי שהיא הגיעה, ונתנה כבוד לבוס שלה. מה זה חשוב בכלל? גם הגנן שלי היה בהלווייה. או למה שהיא לא תהיה?"

חבר במאפיה

לכל עשור יש נערות־הזוהר שלו.

בין כל היפהפיות שהסתובבו בעיר בשנות ה־70 היתה בחורה חיפאית גבוהת־קומה, מאוד סכסית, שכולם קראו לה ורד הרקדנית, כי ורד הזאת היתה הרוח החיה בכל המסיבות, ובגלל זה הזמינו אותה לכל המסיבות המסגעות.

היא היתה ידידה קרובה של איש־העסקים **שלום פנסטר**, מבעלי הסינרמה, וגם ידידה של **רפי שאולי** וכל החשובים בתקופה מסויימת. היא גם עבדה במועדון של רפי שאולי. לפתע היא נעלמה מהארץ, וכולם שאלו אותי להיכן נעלמה **ורד מיארה** הסכסית זאת, שהיתה עושה שמח לכולם.

אז לפני כמה ימים פגשתי אותה במסיבה של חברים משותפים. למחרת דרינג־דרנגתי, וכמובן חקרתי אותה.

„ורד, לאן נעלמת כל השנים האלה?"

ורד מיארה

„רכשתי דירה קטנה בתל־אביב"

„בשנים האחרונות, בערך שבע שנים, אני מתגוררת בניו־יורק."

„ומה בדיוק את עושה שם?"

„אני מייצגת כמה חברות־אופנה איטלקיות."

„ואת עושה כסף מהעבודה שלך?"

„כן, וגם כסף טוב. רכשתי דירה קטנה בתל־אביב מהכספים שעשיתי בניו־יורק."

„ומה עם אהבה?"

„יש לי חבר מהמם, אמריקאי ממוצא איטלקי, נראה כמו כוכב־קולנוע."

„ומה הוא עושה למחייתו?"

„הוא חבר במאפיה בניו־יורק."

„ורד, תהיי רצינית!"

„אני רצינית ביותר. אני לא מתערבת בעסקים שלו."

„והקשר ביניכם רציני?"

„מאוד. אני מאוהבת, וטוב לי איתו."

קוראיי היקרים, זה לא סרט, זאת המציאות. אני חושבת שהסיפור שלהם שווה תסריט. מה אתם אומרים?

עדיין מוקדם מדי

הם אחד הזוגות הפופולריים ביותר בחברה התל־אביבית הצעירה (כן, גם לצעירים יש זכות־קיום). היא — **סמדר צדוק**, פצצת־מין בת 25, סטודנטית לתואר שני במדעי־המדינה, שילוב נדיר של ראש טוב על הכתפיים וחיטובים מרשימים. הוא — בן 26, **אילן יצחק**, עובר השג־רירות האמריקאית.

עכשיו מגיעה הפואנטה: הם ביחד כבר שש שנים, ועדיין לא נשואים. לא שהם לא אוהבים זה את זה. פשוט קשה להם להחליט. הם רוצים לנסוע לדרום־אפריקה, שם יש לסמדר את מצליח מאוד, ושם היא גם עשתה קאריירה כדוגמנית־צילום. אבל כזוגות רבים הם פוחדים מכל ההוצאות הגדולות הכרוכות בחיי־מישפחה.

בינתיים הם מקשטים אירועים חברתיים רבים. אז כמובן שדרינג־דרנגתי לאילן ושאלתי אותו.

„נו, מה עם חתונה?"

„אנחנו רוצים, אבל עדיין לא החלטנו אם אנחנו נשארים בארץ או עוזבים לדרום־אפריקה."

„ולמה שלא תישארו פה?"

„רוצים לראות עולם ולנסות קצת בחו"ל."

האהבה של הזוג הזה היא שם דבר בתל־אביב.

אלי דסה, העולם הזה

סמדר צדוק ואילן יצחק

אוהבים נטו

בעיר, שבה כל גבר רוצה לדעת מה חשבון־הבנק של הורי בת־זוגו, ושבה כמעט כל בחורה דורשת מבן־הזוג שלה שירכוש רכב מודל 89', הם באמת זוג חריג. כי הם פשוט אוהבים נטו.

רק לא פאריס!

לפני שלושה חודשים סיפרתי לכם על איש־האופנה הצרפתי **ג'וליאן דויד**, שהגיע ארצה למסיבת־הענק שנערכה בטבריה, ביחד עם ידידתו **מאירה בן־עטר**, ושם הם בילו יחדיו שלושה ימים, ובין השאר היא גם הועפה לבריכה והיו לה כמה פאשלות בגלל זה.

אבל הכל עבר. לפני כמה ימים התקשרה איתי חברה טובה, ואמרה לי שעשיתי עוול למאירה בן־עטר, בתו של העיתונאי לשעבר **שאול בן־עטר**, העוסק כיום בפירסום. החברה אמרה לי שמאירה היא בחורה נחמדה, ואין לה כל קשר לג'וליאן דויד.

אתמול נודע לי שג'וליאן דויד נעלם, והשאיר חובות במיליוני דולארים, ושכל פאריס מחפשת אחריו.

למאירה החיילת יש חבר נחמד בשם **אופיר דגון** (23). הוא הבן של **יקותיאל דגון**, דוקטור לפילוסופיה. האופיר הזה עוסק ביהלומים.

בקיצור, מה שאתם אמורים להבין מהסיפור הזה הוא שמאירה היא בחורה טובה מבית טוב, ושעם סיום הצבא היא נוסעת לחו"ל ללימודי־יחצנות — והיא לבטח לא תלמד בפאריס.

אלי דסה, העולם הזה

מאירה בן־עטר ואופיר דגון

בחורה טובה, מבית טוב

ארוך לתוך הלילה

פלייבוי תל־אביבי ידוע, רווק בשנות ה־40 לחייו, שהיה בעבר החבר הצמוד של שדרנית־טלוויזיה ושל זמרת מוכרת, והעוסק בסחר במכוניות, מנהל רומאן מילולי עם אשת־חברה נוצצת ביותר, שבעלה נמצא הרבה בחו"ל לצורכי־עסקים.

הוא מטלפן לאשת־החברה בשעות־לילה מאוחרות, כשבעלה אינו בארץ, כמובן, ומנהל איתה שיחות טלפוניות ארוכות לתוך הלילה. הם כמעט ואינם נפגשים בפומבי, מכיוון שהם פוחדים מפני עינו הבולשת של הבעל.

אני לא יודעת למה, כי הרבה לא קורה, מלבד חיזורים. ואולי קורה הרבה ואני פשוט לא יודעת.

השבוע הם נפגשו בהלווייה של חבר משותף, והמבטים שעפו ביניהם כמעט העירו את המתים.

אני מתה מסקרנות לגלות אם יש המשך לסיפור הזה. אני מבטיחה לכם שאני אשתף אתכם בעניין.